

Fata Mării

Poem coregrafic pentru copii

Sanda HÂRLAV-MAISTOROVICI

În creația compozitoarei Carmen Petra Basacopol muzica destinată copiilor ocupă un loc special. E suficient să ne gândim la splendidul album pentru pian intitulat „*Imagini pitorești*” în care miniaturile cu titluri care de care mai sugestive se succed ca mărgelile într-un colier viu colorat, stârnind curiozitatea interpreților în devenire, sau la opera *Inimă de copil*, după cartea cu același nume de Edmondo de Amicis, sau la baletul *Cei 7 corbi*. De curând, în datele de 11 și 18 octombrie 2009, la Studioul experimental de operă și balet „Ludovic Spiess” al Operei Naționale din București, publicul cel mai tânăr al capitalei a putut viziona un nou spectacol dedicat lui, intitulat *Fata mării*

– poem coregrafic pentru copii op. 126, ale cărui libret și muzică stau sub semnătura ilustrei compozitoare. Așa cum însăși mărturisește, Carmen Petra Basacopol a pornit de data aceasta de la un vechi basm din America de Nord, a cărui temă se intersectează vizibil cu aceea a basmului românesc *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte* - unde eroul trăiește experiența cunoașterii a două lumi: cea reală și cea ideală, dar interzisă. Tânăra din baletul *Fata mării*, aparținând comunității de pescari dintr-o insulă liniștită, se îndrăgostește de prințul mării, prin intermediul căruia face cunoștință cu frumusețile mirifice ale lumii subacvatice. Dorința fetei de a-și găsi un cămin în adâncurile fascinante ale mării întâmpină rezistența tatălui care îi interzice să părăsească lumea ei. Această interdicție aduce după sine răzbunarea prințului mării care pedepsește comunitatea de pescari provocând moartea peștilor și a scoicilor, deci sărăcie și tristețe în rândul oamenilor. Severul tată este nevoit să-și dea consimțământul pentru a salva existența comunității de pescari, iar fata își găsește fericirea în adâncul mărilor alături de alesul inimii ei. Întoarsă după un timp pe pământ, mai frumoasă ca niciodată, împodobită cu scoici, tânăra explică tatălui ei că în adâncurile mării viața ei a căpătat sens. De atunci, de câte ori fetei i se face dor de casă, pletele ei încărcate de alge vor mângâia nisipurile locului unde se născuse.

Tema este încărcată de profunde semnificații. Lumea plină de mister și puritate spirituală spre care tinde orice om, fie el adult sau copil, e reprezentată aici

de împărăția marină. Numai că în basme, între lumea obișnuită, plină de griji cotidiene, urâtă de răutate și nepăsare, și lumea ideală la care visăm cu toții, la orice vârstă, nu există decât hotarul sentimental (dorința fetei de a nu-și întrista tatăl și prietenele), iar acesta, odată trecut, fericirea poate fi ușor dobândită.

Spectacolul, în toate segmentele lui subliniază aceste idei. Trebuie remarcat de la început că protagoniștii sunt elevi ai Liceului de Coregrafie *Floria Capsali* din București: soliștii Manuela Dragomir, Alexandru Ducan, Mircea Ioniță și ansamblul de balet. *Ei dansează în ritmul dragostei și al melancoliei*, afirmă scenografa Ana Maria Marin care a conceput un decor simplu, adecvat spațiului restrâns în care se mișcă personajele, bazat pe sugestive proiecții video color, alese cu multă fantezie din filme care descriu viața subacvatică, și pe câteva elemente materiale: un voal în perpetuă vâlvă, reprezentând apele mării, din care parcă se desprinde costumul recitatoarei Cornelia Pavlovici, al cărei rol este să depene firul basmului pentru cel mai inocent public: copiii. Regia de scenă a Gabrielei Craus, extrem de sumară, permite publicului

să vizualizeze spectacolul în toate segmentele lui. Cei patru soliști instrumentiști, pianista Lidia Butnariu, flautista Luiza Cârlan, violoncelista Emese Ildiko Achim și percuționistul Rareș Dan Pahonțu sunt plasați în așa fel încât prestațiile lor încărcate de bucuria lucrului bine făcut să poată fi urmărite de public, fără a fi

artificial puse în evidență. Costumele dansatorilor, simple, din materiale ușoare conținând elementele portului tradițional indian permit sublinierea gestului coregrafic, chiar și în restrânsul spațiu în care personajele povestirii se manifestă. Ele, costumele, ca și expresiile protagoniștilor se transformă sub luminile reflectoarelor (maestru de lumini, Cornel Vladu) în elemente expresive puse în slujba mesajului estetic.

Și tocmai pentru că ... la început a fost muzica acestui spectacol, am lăsat-o pe ea la urmă. Compozitoarea Carmen Petra Basacopol are un stil deosebit de pregnant configurat în peisajul muzicii contemporane românești. Simplu dar nu simplist, clar și limpede, dar nu sărăcăcios, cu armonii insolite și ritmuri îndrăznețe dar nu incompreensibile, cu orchestrații de un mare rafinament coloristic, într-un cuvânt, un stil izvorât dintr-un preaplin sufletesc și spiritual care face ca arta sa să permită comunicarea directă cu receptorul, sau mai exact spus, să meargă la inima celor pentru care a fost zămislită.